

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4073/2019
08.07.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Немања Миленковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4883/18 од 10.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4884/18 од 10.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4883/18 од 10.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и поврђена пресуда Вишег суда у Београду П.бр. 921/16 од 05.04.2018. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се тужена Република Србија обавезе да му надокнади штету у износу од 5.000.000,00 динара, те одлучено да свака страна сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 331. ЗПП на коју се у ревизији указује, није учињена у поступку пред другостепеним судом, па није прописана као ревизијски разлог одредбом члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је купио локацију у ... од ББ и био у државини те локације шест година, где је држао ..., али је трпео извесне провокације и узнемиравања од стране трећих лица, с обзиром да је продавац исту локацију после три месеца продао тим трећим лицима, иако је тужилац уложио око 3.000 ДМ за рашчишћавање локације, оградао наведени простор и на том простору држао камионе и грађевински материјал. Дана 19.04.2006. године нови купац је ушао у посед плаца и однео тужиочеве ствари, о чему је тужиоца обавестио чувар, а када је тужилац са својим адвокатом и радницима отишао на лице места полиција ПС Врачар му није дозволила да уђе на плац, забрањено му је да улази на спорну локацију, након чега је отишао у полицијску станицу код командира, који није хтео да га прими. Тужилац је предузимао и друге радње у вези са наведеним догађајем, па је поднео и кривичну пријаву против трећих лица који су му одузели државину спорног плаца и против заменика командира, али по тим пријавама није вођен кривични поступак. Такође, подносио је и грађанске тужбе против трећих лица у ком поступку му је признато да му је део робе однет, те му је досуђен одређен новачни износ, након чега је покренуо извршни поступак против својих дужника, али у том поступку није успео ништа да наплати због непостојања имовине извршног дужника. Тужилац потражује накнаду штете будући да је исту претрпео због непостапања суда у извршном поступку пословни број Ипв. (И207/14/2), те због околности да је недозвољеним радњама овлашћених лица ВВ (трећем лицу коме је тужиочев продавац поново продао спорни плац) омогућено ступање у посед непокретности која се налазила у државини тужиоца, као и одношење ствари које су припадале тужиоцу.

На овако утврђено чињенично стање правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду којом је одбијен тужбени захтев. Наиме, правилно је у поступку изведен закључак да тужилац није доказао да је у извршном поступку било неправилног или незаконитог рада судије, те да је услед таквог рада претрпео штету у висини коју потражује, односно да су овлашћена службена лица других органа Републике Србије својим незаконитим односно неправилним радом тужиоцу проузроковали штету, те није доказао узрочно последичну везу између поступања суда и других овлашћених лица и евентуално претрпљене штете. При томе, другостепени суд је навео правилне разлоге о томе шта се сматра незаконитим и неправилним радом државних органа, као и услове за одговорност државе на накнаду материјалне и нематеријалне штете коју незаконитим или неправилним радом проузрокује државни орган, а у смислу члана 172. Закона о облигационим односима и члана 35. став 2. Устава Републике Србије. Такође, правиан је закључак судова да, применом правила о терету доказивања из члана 228, 230. и 231. Закона о парничном поступку, тужилац није доказао да је претрпео штету, као ни висину штете у опредељеном износу чињењем односно пропуштањем надлежних државних органа. Овакве разлоге у потпуности прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревизије, тужилац није доказао да су неправилним и незаконитим радом полицијских службеника трећа лица ушла у државину његовог стоваришта, одузела му то стовариште и онемогућила да тужилац гради објекат по уговору који је приложио.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић